

DAKLOZENHULP IN XI'AN

The Yellow River Soup Kitchen

Day besloot wat langer te blijven om de zwervers en daklozen in Xi'an te eten te geven

Twee jaren bracht ik als internationaal vrijwilliger door in Xi'an, de stad in Midden-China die vooral bekend is vanwege zijn Terracottaleger. Al die tijd had ik te maken met diverse lokale Niet-Gouvernementele Organisaties (NGO's). Het mooiste voorbeeld dat ik daarvan tegenkwam is wat mij betreft de *Yellow River Soup Kitchen* van de Brit Tony Day.

TEKST: ED SANDER

De *Yellow River Soup Kitchen* ontfermt zich over de daklozen in de stad. De organisatie is ongeveer twaalf jaar geleden ontstaan toen Tony Day op doorreis naar een meditatiecentrum in India in Xi'an arriveerde. Hij was eigenlijk van plan de stad slechts een paar dagen te bezoeken, maar besloot wat langer te blijven om de zwervers en daklozen die hij in de stad aantroef eten te geven. Elf jaar later woont hij nog steeds in Xi'an en runt hij samen met een flinke groep vrijwilligers een van de eenvoudigste maar succesvolste liefdadigheidsorganisaties in de stad.

Elke maandag, dinsdag en vrijdag zijn Xi'ans daklozen tussen zes en acht uur 's avonds welkom in een gebouw dat de *Soup Kitchen* ter beschikking heeft gekregen van een kerk in Xi'an. Ongeveer zeventig minderbedeelden krijgen *baozi* (kleine gestoomde broodjes), rijst en soep uitgereikt. Groepjes vrijwilligers gaan de binnenstad in om nog zo'n veertig daklozen op te zoeken en hen eten te brengen. Maar ze doen meer. Een paar keer per jaar trekken ze het platteland rondom Xi'an in om eten, ingezamelde kleding of andere materialen uit te reiken aan arme dorpelingen. Ook organiseren ze zo nu en dan een sportdag voor de kinderen in die dorpen.

Britse bodhisattva

Ik heb me altijd erg aangetrokken gevoeld tot de *Yellow River Soup Kitchen*, wellicht omdat het doel van de organisatie aansluit bij mijn eigen reden om vrijwilligerswerk te gaan doen: het helpen van mensen die in armoede leven. Wat zeker ook heeft meegeholpen was de klik die ik direct met Tony had toen ik hem ontmoette. Na wat voorzichtig aftasten bleken we een sterk overlappende levensfilosofie te hebben. Ik raakte geïnspireerd door Tony's *down-to-earthness*, zijn gevoel voor humor – zijn kwajongensachtige gegiechel is aanstekelijk

Groepjes vrijwilligers gaan de binnenstad in om nog zo'n veertig daklozen op te zoeken en hen eten te brengen

– en zijn interesse in het boeddhisme. Net als ik hangt Tony de boeddhistische filosofie aan zonder zich druk te maken om alle rituelen die eromheen zijn verzonnen. Hij weet hoe hij moet leven, maar kan er ook van genieten: hij is vegetariër, maar draait ondanks zijn boeddhistische levensovertuiging zijn hand niet om voor een biertje op zijn tijd. Ik zag in Tony een voorbeeld van hoe ik zelf ook wilde zijn.

In zijn voormalige leventje in Groot-Brittannië heeft Tony goed geboerd, dus hij gebruikt geen geld van de Soup Kitchen voor zijn eigen levensonderhoud. Toen ik hem leerde kennen woonde hij in een boeddhistische tempel in het zuiden van Xi'an. De monniken daar beschouwden hem als een bodhisattva (een verlicht mens dat andere mensen helpt) en weigerden hem te laten betalen voor het appartement waarin hij woonde of voor het eten dat ze voor hem maakten. Ze stonden hem niet eens toe te helpen met het afruimen van de tafel en het doen van de afwas.

No soup for you!

De Yellow River Soup Kitchen bereidt het eten niet zelf, maar koopt het al jaren in bij een vaste leverancier. Dat garandeert de kwaliteit van het eten en het zorgt ervoor dat de vrijwilligers zich kunnen focussen op de distributie in plaats van op de bereiding van het eten. Tijdens mijn tijd in Xi'an

schonk Campbell Soup de organisatie een vrachtwagen vol zakjes en blikken soep. In plaats van dit te gebruiken voor de Soup Kitchen en daarvoor hun logistieke proces te veranderen, besloot de organisatie het te doneren aan de arme dorpeelingen in de omgeving van Xi'an.

Met een groepje vrienden hielpen we twee avonden mee om dozen te sjouwen en bestelwagens vol te proppen met soep die de dagen erna bezorgd zou worden. Tony leidde zijn organisatie op uiterst integere wijze. Toen een van de vrijwilligers, na uren noeste arbeid, vroeg of hij een van de honderden blikjes mocht hebben om thuis eens te proberen keek Tony hem serieus aan en zei: "Nee, die soep is niet voor jou bedoeld." Hoezeer hij de hulp van de vrijwilligers ook waardeerde, Tony bleef princi-

Het was soms frustrerend te weten dat er nog eens ruim honderd daklozen in het centrum waren die we niet konden vinden

pieel in wie er recht had op zelfs de laatste druppel soep. Ik heb hem naar aanleiding van dit incident later nog wel eens plagend vergeleken met de Soup Nazi uit de televisieserie Seinfeld. “No soup for you!”

Winter is coming...

Toen het kwik in Xi'an daalde, kreeg ik op een dag een sms'je van Tony of ik wilde meehelpen met het uitdelen van jassen, thermisch ondergoed en dekens aan daklozen. Toen wij arriveerden bij de Soup Kitchen was het er al erg druk. Tony vertelde dat ze vandaag vijftig vrijwilligers hadden in plaats van de reguliere vijftien. De daklozen druppelden binnen en vrijwilligers liepen af en aan om hen eten te brengen. Eerst een zakje met drie *baozi*, een doosje rijst en een kom soep. Aan de daklozen die daarna nog honger hadden mochten we extra *baozi*, rijst en soep uitreiken.

Na het eten pakten de daklozen hun zakken met eigendommen en gingen schoorvoetend de koude nacht in. We werden opgedeeld in groepen voor Noord-, Oost-, West- en Zuid-Xi'an en de dekbedden, matrasjes, broeken en jassen werden verdeeld. Ook werden er instructies gegeven over hoe deze uitgedeeld moesten worden. 's Avonds om tien uur was het zover en mijn groep reed met twee auto's en een bestelwagen naar het zuidelijke deel van Xi'an's historische stadsmuur, op zoek naar de plekken waar de daklozen sliepen; onder bruggen, in parken en in portieken. Makkelijker gezegd dan gedaan, want daklozen verwisselen nogal eens van plek. Eén van de groepen vond met gemak achttien daklozen, terwijl onze groep na drie uur rondrijden en zoeken, zowel binnen als buiten de stadsmuren, op een totaal van zeven kwam.

Opvallend was dat de daklozen hier geen alcohol- of drugsverslaving leken te hebben. Sommigen leden aan psychische problemen, maar de meesten waren buitengewoon dankbaar en aardig. Velen van hen kenden Tony natuurlijk goed, wat tot veel handen schudden, omhelzingen en brede glim-

lachen leidde. Eén van mijn taken was het fotograferen van iedereen die materiaal had ontvangen. Dit was om te voorkomen dat daklozen die al materiaal hadden gekregen opnieuw bij de Soup Kitchen om materiaal zouden komen vragen. Dat fotograferen vond ik geen gemakkelijke taak, omdat het zo nu en dan nogal beschamend voelde voor de personen in kwestie. Tony en ik besloten dus dat het beter was om eerst medewerking te vragen voor de foto's, voordat we materiaal aan de daklozen uitreikten. De meesten gingen daarmee akkoord. Het was een koude nacht en het was voor ons soms frustrerend te weten dat er nog eens ruim honderd daklozen in het centrum waren die we niet konden vinden. Dat neemt niet weg dat het voor mij een heel bijzondere ervaring was.

Bezoek de website van de Yellow River Soup Kitchen voor meer informatie, foto's en video's en om hen te steunen: <http://www.yellowrivercharity.com/en>

